

נספח: "אולי לסוכר היה קר"

תארו לעצמכם את הסיטואציה הבאה:
אתם עומדים בתור במכולת. לפניכם עומדת אישה, היא מעבירה מספר מוצרים לקופאית לתשלום, משלמת ולפני שהיא הולכת אתם מבחינים, שבסל מתחת לעגלה, יש שמיכה של תינוק, והשמיכה מכסה כעשר חבילות סוכר???!??!

מה אתם אומרים?

- גנבה מכוורת
 - איך היא לא מתביישת
 - לא יאומן איזה אנשים יש היום
 - אולי היא שכחה שהיא קנתה 10 חבילות?
 - היא פחדה שלסוכר יהיה קר?
 - מישהי דחפה לה את הסוכר לעגלה
- הייתם יכולים להעלות על דעתכם משהו יותר טוב? קשה.
נו באמת...

שימו לב: האישה הזו, זו אני!--

◆
הלכתי בשעת בוקר מאוחרת לערוך קניה במרכז השכונה. בעודי עומדת קרוב למכולת שמעתי צפירת מכונית המכוונת לעברי. היה זה אבא שלי. הוא נפנף לי בידו לשלום, ובאותו זמן ליטף מהחלון את נכדו, בני הקטן שישב בעגלה וחיך חיוך רחב לסבא שלו.
ואז אבי שואל איתו: "אולי את צריכה סוכר?"! לאבי יש ידיד ולו מפעל לסוכר. באותו בוקר קפץ אבי לבקרו, והידיד העמיס 'תשורה' של כמה מארזים של 10 חבילות סוכר. נחמד מאוד. אבל איך אסחוב את זה? טוב, אמרנו. כמה שנכנס בעגלה נכניס.
מארז של 10 חבילות מצא לו מקום בסל העגלה. הודיתי לאבי והוא שמח על נתינתו. לחץ על הדוושה ונסע.
נכנסתי למכולת ופתאום תפסתי שזה עלול להחשיד. עשר חבילות בסל העגלה, מה עושים? לחזור הביתה? להניח ברחוב?
לקחתי את שמיכת התינוק וכיסיתי היטב את הסוכר.
קניתי מה שקניתי, עשיתי חשבון, שילמתי והאישה שמאחורי אומרת: "סליחה גברת, שכחת לשלם על הסוכר"....
בלעתי את לשוני. סלק מבושל- קטן על המראה שקיבלתי. מי יאמין לי עכשיו?
לא הייתה לי ברירה וכמה שזה היה מוזר, נאלצתי לומר: "זה לא מכאן. לקחתי את זה ממישהו, לפני שבאתי לכאן".
ראיתי שהיא לא מאמינה לי.
ואז מה קרה?
היה לי נס! הקופאית התרוממה ממושבה, הביטה בעגלה ובסוכר והפטירה: "אנחנו לא מחזיקים כאן סוכר מהחברה הזו. מי עכשיו בתור בבקשה?!"!--
נס!
נס היה לי. ותתארו לכם מה היה קורה אם כן היו מחזיקים שם כזה סוכר- גם היא לא הייתה מאמינה לי, ומי יודע איך זה היה נגמר.

עפ"י המודיע סיפורי כף זכות: